

Ловець Мечів. Хроніки Кастеллану. Книга 1

КУПИТИ

У сповненому житті місті-державі Кастеллан найзаможніших вельмож і найзатятіших злочинців об'єднує одне: постійна жага до багатства, влади й чергової гедоністичної пригоди.

Кел — сирота, викрадений зі звичного йому життя, щоб стати Ловцем Мечів: двійником спадкоємця престолу, принца Конора Авреліана. Його виховували разом із принцом, тренували в усіх аспектах бою і мистецтві управління державою. З Конором вони як брати, але Кел знає, що йому судилося померти за Конора. Іншого майбутнього для нього немає.

Лін Кастер — одна з ашкарів, невеликої спільноти, члени якої досі володіють магічними здібностями. За законом вони мають жити в Сольті й не покидати його стін, однак Лін — лікарка, тому зважується доглядати хворих і немічних у Кастеллані. Попри свої вміння, без доступу до забороненого знання вона не може зцілити найкращу подругу.

Невдалий замах на принца зводить Лін і Кела разом, і вони потрапляють у павутину таємничого Короля Лахмітників, кримінального правителя підпільного світу Кастеллану, який пропонує їм те, чого вони прагнуть найбільше. Та, занурюючись глибше в цей світ інтриг і тіней, Лін і Кел дізнаються про змову, що простирається з найтемніших надр Кастеллану до найвищих палацових веж. Коли давні таємниці починають розкриватися, Лін і Кел мусять запитати себе: «Чи варті знання зради? Чи може заборонене кохання зруйнувати королівство?» І чи занурять їхні відкриття цілий народ у війну, а світ — у хаос?

Пролог

Усе почалося зі злочину. З викрадення хлопчика.

За злочин це не сприймали. Ба більше, чоловік, який втілював цей задум у життя, був солдатом — капітаном Ескадрону Стріл, який відповідав за охорону короля Кастеллану й за те, щоб усі дотримувалися королівського Закону.

Злочинців він страшенно не любив.

Звали його Арістід оліве. Коли він підійняв руку, щоб постукати у двері сиротинця, на його лівій долоні в місячному сяйві блиснув великий квадратний аметист із вигравіюваним левом — символом міста. Здавалося, звір ревів.

Тиша. оліве насупив брови. Він був не з тих, хто любить чекати чи кому часто випадало це робити. Чоловік озирнувся туди, де до моря збігала вузька стежка, прорубана в скелястому схилі. Це місце завжди здавалося йому не дуже підходящим для сиротинця. Скелі, що височіли над північною бухтою Кастеллану, були зазубрені, всіяні шрамами, наче обличчя людини, яка перехворіла на віспу, ще й припорошені тонким шаром рухлого гравійного осипу. Тут так легко втратити рівновагу, і щороку з десятків людей таки падали в зелене море. Жоден не діставався до берега, бо ж навіть якщо після падіння хто й виживав, крокодили, які чатували під поверхнею води, чудово знали, що означають крики й сплески.

Та якимось чином Дому сиріт Айгона вдавалося порятувувати більшість, якщо не всіх, своїх опікуванців від пащ хижаків. А з огляду на звичну долю безпритульних дітей на вулицях міста, це непогані шанси. Потрапити в сиротинець вважали за щастя.

Жоліве знову насупився й постукав ще раз. Звук відбився луною, неначе саме каміння дзвеніло. Гранітний фасад Дому поставав просто зі скелі, обнесений сіро-зеленою стіною.

Сиротинець не стояв на верхівці кручі, радше був її частиною.

Колись, ще за часів старої імперії, тут була фортеця. На дверях, у які він стукав, досі проглядалися вицвілі викарбувані слова давньою мовою

імперії Магна Каллатіс. Для Жоліве вони не містили жодного значення. Він ніколи не розумів, навіщо вивчати мову, якою вже ніхто не розмовляв.

Двері розчинилися навстіж. По той бік стояла жінка, убрана в синьо-білу одіж сестри Айгона. Вона поглянула на Жоліве з настороженим упізнаванням.

— Вибачте, що змусила вас чекати, легате, — сказала жінка. — Я не знала, що ви повернетесь сьогодні.

Жоліве ввічливо схилив голову.

— Сестро Бонафіліє, — промовив він. — Можна зайти?

Жінка вагалася, хоча Жоліве й не розумів чому. Це запитання — проста формальність. Якби він захотів увійти в сиротинець, то ані вона, ані жодна з її сестер не змогли б йому завадити.

— Я думала, — сказала вона, — що коли ви пішли, побувавши тут минулого разу, це означало, що не знайшли в нас те, чого хотіли.

Легат уважніше глянув на неї. Сестра Бонафілія була охайною тендітною жінкою з худим обличчям і шорсткими руками. Одяг носила простий, безліч разів попраний.

— Минулого разу я приходив подивитися, що ви маєте, — сказав він. — Доповів про свої знахідки палацу. За їхнім наказом повернувся. За наказом короля.

Жінка ще мить повагалася, тримаючись рукою за одвірок.

Сонце вже сідало. Зрештою ж, стояла зима, сухий сезон.

Хмари на обрії набували рожевих і золотавих барв. Жоліве знову насунив брови, адже сподівався покінчити із цим завданням до темноти.

Сестра Бонафілія схилила голову.

— Авжеж.

Вона відступила, пропускаючи оліве досередини. За дверима постала зала, вибита з граніту; стелю прикрашали вицвілі зелені й золотаві кахлі — кольори старої імперії, яка пала тисячу років тому. Попід стінами стояли Святі сестри в поношених лляних сукнях; жінки не зводили із Жоліве пильних поглядів. З плином років кам'яна підлога втратила гладкість і зринала й спадала, мов хвилі в океані. Кам'яні сходи вели нагору, без сумніву, до дитячих спалень.

Декілька дітей — дівчаток років одинадцяти чи дванадцяти — спускалися тими сходами до зали. Побачивши Жоліве в лискучій червоно-золотій формі та із церемоніальним мечем на поясі, дівчатка завмерли із широко розплющеними очима, а тоді побігли назад, безшумні, мов миші під пильним поглядом кота. Уперше за весь час звична стриманість сестри Бонафілії похитнулася.

— Будь ласка, — сказала вона. — Коли ви отак-от приходите сюди, це лякає дітей.

Жоліве натягнуто всміхнувся.

— Я не затримуватимуся, якщо ви сприятимете виконанню наказів короля.

— І що ж це за накази?

Кел і Кас гралися в піратів на курній землі. Цю гру вони виграли самі, для неї потрібні лише палички й кілька барвистих кульок, які Кел виграв у карти в старших хлопців. Кел, як завжди, шахраював, але Кас на те не зважав. Він повністю зосередився на грі. Пасма русьвого волосся спадали на його веснянкувате обличчя, він задумливо супився, обмірковуючи наступний хід свого корабля.

Усього кілька хвилин тому сестра Женова випровадила їх зі спальні до саду разом з іншими хлопчиками. Не пояснила чому, сказала лише знайти собі якесь заняття. А Кел і не розпитував. Зазвичай о цій порі він стояв би біля умивальників і, готуючись до вечері, натирав би обличчя й руки грубим милом. «У чистому тілі — чиста душа, — любила повторювати сестра Бонафілія. — Здоров'я — це багатство, а я бажаю вам усім бути багатими».

Кел відкинув волосся назад. Воно вже відросло; невдовзі сестра Бонафілія це помітить, схопить хлопчика й обстриже кухонними ножицями, бурмочучи щось під ніс. Кел не заперечував. Він знав, що сестра мала виняткову прихильність до нього, бо ж часто потайки приносила йому з кухні тістечка, а коли ловила на небезпечних скелях, тих, що стриміли над океаном, лише трохи сварила.

КУПИТИ